Velkommen til LekMedTimians julekalender!

Snøkrystallets hemmelighet

Det var en kald vinterdag, rett før adventstiden begynte, at Timian og pappa var ute på tur i skogen. Snøen lå tykk mellom trærne, og alt var stille og fredelig. Timian løp foran, som han alltid gjorde, med øyne som søkte etter eventyr bak hver grankvist og steinmur.

Plutselig stoppet Timian opp. Der, inne under en gammel gran, lå noe som glitret svakt i snøen. Timian børstet forsiktig bort snøen og fant et snøkrystall – men ikke et vanlig snøkrystall. Dette var stort som en neve, og selv om det var vakkert formet, var det merkelig matt og grått. Det så nesten trist ut.

"Pappa, se!" ropte Timian og løftet krystallet opp. Det var kaldt å holde, men ikke slik som is – mer som noe gammelt som hadde sovet lenge.

I det samme hørte de en dyp stemme fra treet over dem: "Så, noen har endelig funnet det."

Timian og pappa kikket opp. Der satt en gammel ugle med store, kloke øyne som så ned på dem.

"Dette snøkrystallet," fortsatte uglen langsomt, "er ikke et vanlig krystall. For lenge, lenge siden skinte det så sterkt at julelyset spredte seg over hele verden. Når folk var snille mot hverandre, når de delte og hjalp, når de tilga og viste kjærlighet – da skinte krystallet sterkere. Og lyset fra krystallet minnet alle på hva julen egentlig handler om."

"Men hvorfor skinner det ikke lenger?" spurte Timian bekymret.

Uglen lukket øynene et øyeblikk. "Fordi verdifulle juleverdier har blitt glemt. Ikke helt glemt, men... lagt til side. Folk har det travelt. De glemmer å se hverandre, å dele, å bry seg. Og når verdiene glemmes, mister krystallet sin magi."

Timian holdt krystallet tett inntil seg. "Kan det reddes?"

"Det kan det," sa uglen og åpnet øynene igjen. De glitret litt nå. "Men noen må finne de 12 juleverdiene igjen. Hver gang en verdi blir funnet og vist frem i verden, vil krystallet få tilbake litt av sin glød."

"Hvordan finner man verdier?" spurte Timian.

Uglen smilte – så mye som en ugle kan smile. "Verdier kan ikke plukkes som bær eller samles som kongler. Verdier må læres og vises. Du finner dem ved å hjelpe andre og ved selv å vise dem frem. Når du er generøs, lærer du om generøsitet. Når du viser mot, forstår du mot. Skjønner du?"

Timian nikket sakte. Det var litt skummelt, men også spennende.

"Vil du prøve?" spurte uglen. "Julen nærmer seg, og verden trenger krystallets lys."

Timian så på pappa, som smilte oppmuntrende. Så så Timian ned på det matte krystallet i hendene sine.

"Ja," sa Timian bestemt. "Jeg vil prøve."

"Da," sa uglen, "begynner din viktigste julereise i morgen. Vær oppmerksom på skogens dyr. Lytt til deres historier. Hjelp der du kan. For hver verdi du finner, vil krystallet skinne litt sterkere. Og kanskje – bare kanskje – kan du redde julen."

Med det spredte uglen vingene og fløy lydløst inn mellom trærne.

Timian og pappa gikk hjemover gjennom skogen. Timian holdt snøkrystallet forsiktig i lommen. Det kjentes som om et helt eventyr ventet – det viktigste eventyret Timian noen gang hadde opplevd.

Og så hadde Timian og pappa nok et eventyr i hjertene sine. Men denne gangen var eventyret bare begynnelsen.